

HARRIET OCH ADAM RESER TILL FRÄMRE ASIEN



– Nu får ni snabba på! säger pappa och drar Adam i armen. I andra handen håller han mobilen med biljetterna. Tätt bakom skyndar Harriet och mamma. Harriet bär på sin egen ryggsäck, men även på Adams, eftersom han blivit trött i axlarna.

– Jag är hungrig! klagar Adam när de galopperar fram över flygplatsen. Det är pappa också och det är därför han är så otålig trots att det är gott om tid innan flyget lyfter. Väl framme vid gaten sätter de sig ner, svettiga och varma, och pustar ut. Mamma säger till pappa att hon ju gång på gång poängterat att de ställt klockan alldeles för tidigt och att han inte behöver stressa upp sig i onödan. Harriet tar ett bett från sitt äpple och tar på sig hörlurarna för att slippa höra mammas utläggning. Adam har öppnat sin ryggsäck och vänder sig till Harriet.

– Kan jag få ditt äpple istället? frågar han och

håller fram sin banan. Den är lite mosig och brun. Harriet lyfter på ena hörluren och tittar surt på sin lillebror.

– Men du sa ju att du ville ha banan! säger hon.

– Ja, men nu vill jag ha äpple, svarar han och Harriet suckar. Hon går motvilligt med på bytet för att undvika risken för att Adam ska sura hela flygresan.

Harriet har förberett sig väl för flyget. Hon har packat ner en serietidning, laddat ner ljudböcker och sitt ritblock. Det är första gången Adam ska flyga, så Harriet gav lite tips om vad som passar och inte passar att ta med sig på flyget. Frisbeen, till exempel, fick åka ner i stora resväskan istället, den som är i bagageutrymmet. Adam knäpper sitt eget säkerhetsbälte, men behöver Harriets hjälp att spänna det hårt nog. Medan flyget sakta rullar

ut på startbanan, tittar de tillsammans ut på alla lustigt formade fordon som bara går att hitta på flygplatser. Plötsligt går motorerna upp i högar och flygplanet börjar skaka. En häftig kraft pressar dem båda ner i sätet när planet lyfter från marken. Harriet märker att Adam är rädd och håller i hans hand. Hon ber till Gud för sig själv och kniper hårt ihop ögonen. “Gode Gud, håll oss i din hand!”. När det värsta trycket släppt öppnar hon ögonen och tittar på Adam. Han ler och tittar tillbaka på henne.

– Wow! Det var typ som en berg-och-dal-bana! utbrister han överlyckligt. Harriet är lättad att allt gick så bra. Tillsammans tittar de ut genom fönstret. De ser Öresundsbron, pekar ut Turning Torso och ser resten av Malmö sträcka sig längs med havet.

Om Malmö kändes stort så är deras slutdestination ännu större. Planet går inför landning i en stad som ser ut att aldrig ta slut. Husen fortsätter i all oändlighet, ser det ut som.

– Här bor säkert flera tusen! säger Adam funderamt. Harriet vet att det här bor många fler än så, till och med flera miljoner människor. Detta märks tydligt när de gått av planet och lämnat flygplatsen, för det finns människor och bilar precis överallt! Nu är pappa sådär svettig och stressad igen, men med hjälp av en snäll gubbe med stor mustasch lyckas de hitta fram till den buss som tar dem till hotellet.

Familjen vaknar tidigt nästa morgon. Yusuf, en glad man som bjöd dem på mat kvällen innan, väntar utanför hotellet för att visa vägen till kyrkan. Han står och pratar med butiksägaren intill som håller på att öppna. Vid ingången ligger två katter och solar sig i morgonljuset. Adam går fram och klappar katterna.

– Nej, Adam! Det är gatukatter! säger mamma panikartad och tar fram sin lilla handsprit-flaska ur handväskan och ger till Harriet. Adam sträcker motvilligt ut sina händer så att Harriet kan tvätta av dem. De tittar på katterna. De har konstigt nog inga halsband men ser fina ut.

– Ni får inte klappa dem – bara titta, säger mamma och tar tillbaka handspriten. Yusuf ler åt situationen och berättar för mamma och pappa att katterna inte ägs av någon, men istället tar alla i

stan tillsammans hand om dem.

– De är avmaskade och vaccinerade till och med! översätter en fascinerad pappa till barnen. Yusuf får lite kattmat av butiksägaren som han delar ut till Adam och Harriet. På vägen till kyrkan träffar de på massor av katter som de matar med torrfoder. Flera katter börjar följa efter dem och springer med sällskapet längs gatan.

I kyrkan ska mamma och pappa prata med ledare och pastorer om hur det kan se ut när man i Sverige har söndagsskola för barn. Idag är här massor av människor, inte bara från Främre Asien och Sverige, utan från hela världen. Mamma översätter gudstjänsten för Harriet. Hon säger att den protestantiska kyrkan här i Främre Asien inte är så gammal om man jämför med i Sverige. Därför är de så glada att få besök av kristna bröder och systrar från andra länder som har lite mer erfarenhet och kunskap än dem.

– Det är som att få besök av äldre syskon! säger pastorn engagerat. Och det är precis vad vi behöver – bröder och systrar som vill bli våra partners, som vill lyssna, hjälpa oss, bära våra bördor och be för oss. Mamma översätter till Harriet och säger:

– Det är ju precis som du och Adam. Du brukar ju få hjälpa honom med allt möjligt.

Harriet tänker tillbaka på senaste dygnet. Hon minns att hon hjälpte Adam med packningen inför resan. På flygplatsen bar hon på Adams väska och hon gav sitt äpple till honom. På flyget spände hon hans bälte, höll honom i handen och bad för honom och flygresan. Det har känts så naturligt att hon knappt tänkt på det! Att hjälpa de kristna som bor så långt borta som i Främre Asien känns mycket svårare, tänker Harriet. Men om hon kan hjälpa till på något sätt så vill hon gärna det. Då säger pastorn:

– Det första och viktigaste som kristna i andra länder kan göra för oss i Främre Asien, det är att be för oss! Det snappar Harriet upp. Hon kniper igen ögonen och ber till Gud.

– Gode Gud, håll oss i din hand. Amen.

TEXT OCH ILLUSTRATION: AMANDUS EINARSSON